

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného Jana E-a do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 15. ledna 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem těžkého uškození na těle podle §§ 152 a 157 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

V zápise protokolu o hlavním přelíčení jest uvedeno po prohlášení rozsudku, že obžalovaný Jan E. trest přijímá, že obžalovaný Jindřich E. trest nepřijímá a že obhájce ohlašuje zmateční stížnost a žádá doručení písemného rozsudku. Po doručení opisu rozsudku provedli oba obžalovaní zmateční stížnost. Protokol o hlavním přelíčení je úředním dokladem o všech prohlášeních a tvoří podle § 271 tr. ř. plný důkaz o tom, co se za hlavního přelíčení událo. V souzeném případě jest správnost záznamu v protokolu o hlavním přelíčení, že obžalovaný Jan E. po prohlášení rozsudku výslovně trest přijal, mimo to potvrzena zprávou krajského soudu v Plzni. V tomto prohlášení obžalovaného Jana E-a, učiněném po prohlášení rozsudku, jest spatřovati vzdání se opravných prostředků, neboť přijetím trestu dal obžalovaný Jan E. určitě a jasně najevo, že uznává rozsudek i co do viny i co do trestu a že se jím necítí stížen v žádném směru (rozh. čís. 3123 sb. n. s.). Takové určité a jasné prohlášení, rovnající se vzdání se opravných prostředků, nelze později již odvolati, a nemohla jeho platnost a závaznost býti pozměněna tím, že obhájce obou obžalovaných po tomto prohlášení obžalovaného Jana E-a ihned ohlásil zmateční stížnost, neuváděje ani za koho, a že pak též obžalovaný Jan E. provedl zmateční stížnost v zákonné lhůtě. Bylo proto zmateční stížnost obžalovaného Jana E-a zamítnouti podle § 4 čís. 1 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 v neveřejné poradě, když tak neučinil již soud své stolice podle § 1 čís. 1 téhož zákona.

Čís. 4217.

Odpor se činí se zbraní (§ 82 tr. zák.) nejen, použil-li pachatel zbraně skutečně k útoku na vrchnostenskou osobu, nýbrž i když zbraní jen hrozil.

Pojem »zbraně«; spadá se i hůl.

Jde o zmatek čís. 11 § 281 tr. ř., nebyl-li vyměřen trest podle druhé sazby § 82 tr. zák., ač se odpor stal se zbraní.

Uplatňování tohoto zmatku veřejným obžalobcem nebrání, že nenavrhl použití oné sazby, a že v obžalobě uvedl (a rozsudek zjistil) skutkové okolnosti, podmiňující její použití, jen v důvodech.

(Rozh. ze dne 23. června 1931, Zm I 365/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Kutné Hoře ze dne 23. března 1931, pokud jím byl obžalovanému, odsouzenému pro zločin veřejného násilí podle § 81 tr. zák., přestupek proti veřejným zařízením a opatřením podle § 312 tr. zák. a přestupek žebroty podle § 2 zák. ze dne 24. května 1885, čís. 89 ř. zák. vyměřen trest podle první, místo podle druhé trestní sazby § 82 tr. zák., zrušil rozsudek první stolice ve výroku o trestu obžalovaného a ve výrocích s tím souvislých jako zmatečný a obžalovanému vyměřil trest podle § 82, druhé sazby tr. zák.

D ů v o d y:

Napadenému rozsudku je zmateční stížností vytýkána zmatečnost podle § 281 čís. 1 tr. ř. proto, že obžalovanému byl vyměřen trest podle 1. (mírnější), na místě podle 2. (přísnější) trestní sazby § 82 tr. zák. Důvodnosti námítky není na újmu, že veřejný obžalobce nenavrhl ani v obžalovacím spise, ani v konečném návrhu při hlavním přelíčení vyměření trestu podle 2. věty § 82 tr. zák., jak mu náleželo podle § 207 odst. 1 čís. 3 a podle 1. věty § 255 tr. ř., an — ovšem ne ve záhlaví (viz § 207 odst. 1 čís. 2 tr. ř.), nýbrž jen v důvodech obžaloby uplatňoval, že obžalovaný byl při násilném zprotivení se vrchnostenské osobě ozbrojen holí. Soud jest návrhy obžalobcovými vázán jen potud, že nesmí uznati vinným obžalovaného skutkem, k němuž obžaloba původně nesměřovala a na který nebyla rozšířena při hlavním přelíčení. Jinak má soud podle § 262 tr. ř. použití na zjištěný jím skutek v otázce viny a tím více v otázce trestu těch ustanovení zákona, která se při správném jejich výkladu na skutek ten vztahují, třebaže se jich obžalobce nedovolával. (Srovn. k tomu rozhodnutí býv. nejv. soudu vídeňského čís. 3139 úř. sb.) Důvodnosti stížnosti není na újmu ani, že napadený rozsudek neuvádí — ač tak podle § 260 čís. 1 tr. ř. měl učiniti — již v rozsudečné větě (ve výroku o zločinu § 81 tr. zák.) skutkové okolnosti, podmiňující použití druhé, přísnější sazby § 82 tr. zák.; neboť pro posouzení, zda byl rozsudkem právem či neprávem vyměřen trest podle první věty (sazby) § 82 tr. zák., mohou vzhledem na ustanovení § 288 čís. 3 tr. ř. býti rozhodnými jen skutková zjištění rozsudku. V nich jest při vyličení zjištěného děje uvedeno, že obžalovaný, byv obecním strážníkem K-em upozorněn, že musí s ním jíti, an jest zatčen, počal strážníkovi hroziti a holí mu před obličejem šermovati, a že chtěl také strážníka K-a holí udeřiti, v čemž mu však strážník úderem obuškem zabránil. Rozhodovací důvody vyslovují dále, že soud má za to, že obžalovaný měl v úmyslu šermováním holí před obličejem policejního strážníka zmařiti služební výkon tohoto strážníka, záležející v předvedení obžalovaného a Marie R-ové na obecní úřad. Podle ustálené judikatury zrušovacího soudu — viz obzvláště rozhodnutí čís. 3952 sb. nejv. s. — činí se odpor se zbraní nejen, použil-li pachatel zbraně skutečně k útoku na vrchnostenskou osobu, nýbrž i když zbraní jen hrozil. Zbraní pak jest — srov. obzvláště rozh. čís. 3897 sb. n. s. — podle stálé praxe zrušovacího soudu jaký-

koliv předmět, způsobilý sesílení útok proti vrchnostenské osobě nad míru pouhých tělesných sil pachatelových a ohroziti tělesnou bezpečnost této osoby, tudíž i hůl, jakou měl v ruce obžalovaný. Ježto podle těchto rozsudečných zjištění obžalovaný kladl obecnímu strážníkovi K-ovi odpor zbraní, bylo zločin veřejného násilí podle § 81 tr. zák. tímto odporem spáchaný potrestati podle druhé věty § 82 tr. zák. těžkým žalářem od jednoho roku do pěti let. Vyměřil-li nalézací soud trest podle první věty § 82 tr. zák. — a to, aniž použil mimořádného práva zmírňovacího nebo změnovacího — těžkým žalářem v trvání 6 měsíců, vykročil tím z mezí zákonné sazby, zakládající se na přitěžující okolnosti zákonem zejména uvedené a rozsudkem zjištěné. Proto bylo k oprávněné stížnosti veřejného obžalobce napadený rozsudek z důvodu § 281 čís. 11 tr. ř. zrušiti ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících a vyměřiti obžalovanému znova trest podle přísnější sazby § 82 tr. zák.

Čís. 4218.

Nezachování organizačních předpisů, směrodatných pro sestavení sborového soudu (§ 32 zák. o organizaci soudů) nezakládá zmatek čís. 1 § 281 tr. ř.

Veřejnost líčení neznamená jeho neobmezenou přístupnost; jest otázkou praktikability, do jaké míry může býti obecnstvu zjednan přístup k líčení.

Skutková podstata zločinu podle § 87 tr. zák. (výkřikem »jen skrz« k demonstrantům, jimž bránil četnický kordon vstupu do města) je dána i, jestliže nebezpečí v zákoně uvedené z činu pachatelova ani nenastalo, mohlo však jím býti přivoděno nebo se z výsledku činu vyvinouti.

Stačí i jen možnost vzniku nebezpečí.

Subjektivní skutková podstata nevyžaduje zvláštní zlomyslnost; stačí i t. zv. dolus ohrožovací (pachatelovo vědomí, že svou činností ono nebezpečí způsobuje).

Zločin podle § 81 tr. zák. (taháním se o pušku s četníkem) je spáchán i dokonán i, nevedlo-li skutečné násilné vztažení ruky (nebezpečná pohružka) k cíli.

Skutková podstata přečinu podle § 283 tr. zák. předpokládá, že pachatel výzvu k rozchodu slyšel.

Okolnost, že pachatelem (zločinů podle §§ 87, 81 tr. zák. a přečinu podle § 283 tr. zák.) jest senátor, mluví v jeho neprospěch (s hlediska § 1 zák. o podm. ods.), neboť právě od člena zákonodárského sboru jest nezbytně požadovati, by se vystříhal hrubého porušení zákona a své spoluobčany k protizákonným činům nepodněcoval.

Jde o pohnutku nízkou a nečestnou, šlo-li pachateli (zločinů podle §§ 87, 81 tr. zák. a přečinu podle § 283 tr. zák.) přímo o zlehčení státní autority a o porušení veřejného pořádku a řádu.